

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ในรูปแบบเทปบันทึกภาพ เพื่อลดความวิตกกังวลก่อนการศึกษาคณะปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวช ของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 3 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นนักศึกษาพยาบาลปีที่ 3 คณะพยาบาลศาสตร์ ที่จะเข้าศึกษาคณะปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวช ซึ่งทำแบบวัดความวิตกกังวล STAI ได้คะแนนระหว่าง ± 1 S.D. ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม คือผู้ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง 38.87-55.53 ผู้วิจัยสุ่มเลือกเป็นกลุ่มทดลอง 5 คน กลุ่มควบคุม 5 คน โดยการจับฉลาก
2. การออกแบบการวิจัย ผู้วิจัยใช้การวิจัยแบบ กลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 แบบวัดความวิตกกังวล STAI
 - 3.2 เทปบันทึกภาพตัวแบบ 3 สถานะการฝึกคือ ประสบการณ์ที่นักศึกษาเข้าไปฝึกงานการพยาบาลจิตเวชเป็นครั้งแรก, นักศึกษาเข้าไปสร้างสัมพันธภาพในเชิงรักษากับผู้ป่วยที่คัดเลือกไว้เป็นกรณีศึกษา และนักศึกษาพบกับผู้ป่วยในสภาพทั่ว ๆ ไป
4. วิธีดำเนินการ
 - 4.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดความวิตกกังวลแบบ STAI ของสไปเบอร์เกอร์ที่แปลเป็นภาษาไทยแล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลปีที่ 3 จำนวน 56 คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์

ค่าความเที่ยงด้วยวิธีหาค่าความคงที่ภายใน (internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยง 0.85

4.2 ให้นักศึกษาที่จะเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวช ที่มีทั้งสิ้นจำนวน 29 คน ทำแบบวัดความวิตกกังวล แล้วเลือกผู้ที่ได้คะแนนอยู่ระหว่าง ± 1 S.D. ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม คือคะแนนระหว่าง 38.87-55.53 ซึ่งมีจำนวน 22 คน มาสุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 5 คน กลุ่มควบคุม 5 คน โดยการจับสลาก

4.3 ให้กลุ่มทดลองได้ชมตัวแบบจากเทปบันทึกภาพ 2 เรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 3 อาทิตย์ โดยให้ชมตัวแบบครั้งละ 1 เรื่อง ส่วนกลุ่มควบคุมให้ชมภาพยนตร์การ์ตูนในเวลาเดียวกัน

4.4 วัดความวิตกกังวลทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากให้ชมเทปบันทึกภาพครบ 3 เรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง เรียบร้อยแล้ว

4.5 วัดความวิตกกังวลในวันแรกที่เข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวช ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำคะแนนแบบวัดความวิตกกังวลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำทดลองก่อนและหลังการทดลอง และในระยะติดตามผลมาทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้การทดสอบ t-test

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มทดลองสามารถลดความวิตกกังวลได้มากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งในระยะหลังการทดลองและในระยะติดตามผล แสดงว่าการให้ตัวแบบสามารถช่วยลดความวิตกกังวลก่อนการเข้าศึกษาภาคปฏิบัติวิชาการพยาบาลจิตเวชได้

ข้อ เสนอแนะ

1. ควรได้มีการศึกษาในเรื่องของระยะเวลาของการเสนอตัวแบบ เพื่อดูว่าควร
จะเสนอตัวแบบนานเท่าใดในแต่ละครั้ง จึงจะทำให้ตัวแบบมีประสิทธิภาพมากที่สุด
2. ควรได้มีการศึกษาจำนวนครั้งในการเสนอตัวแบบ เพื่อดูว่าควรจะเป็นจำนวนกี่ครั้ง
จึงจะมีประสิทธิภาพและประหยัด เวลามากที่สุด
3. ควรได้ทดลองใช้การเสนอตัวแบบกับพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น พฤติกรรมการใช้
สินค้าไทย เป็นต้น

ศูนย์วิจัยทรัพย์สิน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย